

det var hende ligegyldigt. Havde han overhovedet nogen Ret til at føle sig krænket?

Idet hun gjorde sig dette Spørgsmaal, faldt det hende ind, at hun ikke havde hørt ham komme hjem. Hun drejede op for Lyset og saae, at Klokken var næsten fire.

Et Kvartertid senere standsede en Automobil nedenfor, og lidt efter hørte hun ham lukke sig ind. Det skete næsten lydløst. Kun fordi hun forinden havde aabnet Døren fra Dagligstuen ud til Gangen, kunde hun høre ham. Med tyveagtig Forsigtighed hængte han Frakkebøjlen paa Knagen og listede ind til sig selv.

Hun havde aldrig før kunnet faa sig til at holde Politiforhør. Hun var for stolt til at ville røbe sin Skinsyge, og samtidig frygtede hun Tilstaaelsen af den Sandhed, hun anede. Men nu vilde hun vide Besked. Det var blevet hende om at gøre at faa Klarhed. I et Nu var hun oppe af Sengen og tog sin Slobrok paa. Et Øjeblik efter stod hun i Døren til hans Stue.

Hans Bestyrtelse over at se hende, og endnu mere hans Udseende, det uordnede Haar og det løse Slips, var hende straks Beviser nok. Som ved et Lyn blev hendes Øjne revet op, og hun saae ham paany i al hans Jammerlighed, afklædt for den sidste Rest af hendes Forelskelses Barmhjertighedskaabe — den